

Coronaria Fysioterapia Kotkan Vesa Lehtolaa pyydettiin kirjoittamaan blogiteksti hänen osallistumisestaan kansainväliseen kongressiin Genevessä. Vesa suostui ja aloitti kirjoittaa runkotekstiä jo ennen kongressimatkaa. Alkuvaiheen tekstituotos sisälsi tiukkoja faktoja ja pohjatöitä. Maagisesti kirjoittajan kynä alkoi pikkuhiljaa tehdä kaarevampia liukumia; teksti alkoi muuttua eleyksi tarinaksi ja tuli lopulliseen maaliinsa novellin muodossa.

Tekstissä kirjoittaja on ottanut vapauden nimetä suuren kongressin nimeltä *World Congress for Physical Therapy (WCPT)* nimellä Liittoutuneet ja oman työtehtävänsä mukaisen erikoisliiton *International Federation for Orthopaedic Manual Therapy (IFOMPT)* nimellä Spesialistit. Todellisuudessa *IFOMPT* on yksi *WCPT*:n jäsenliitoista ja vastaa fysioterapeuttien kansainvälisistä manuaalisen terapian erikoistumisopinnoista.

Vesa Lehtola (fysioterapeutti OMT, FT, OMT-kouluttaja) on käynyt neljän vuoden aikana Kotkan Opiston luovan kirjoittamisen kurseja useiden opettajien johdolla. Tätä tarinaa on tukenut haminalaisen kirjailija Martti Linnan antama vetoapu.

Kaiken maailman fysiot!

Kertomuksia ihmisistä suuren fysioterapiakongressin tiiviissä tunnelmassa

Vesa Lehtola

Torstai

Jesperin tumma tukka on muodikkaasti geelillä sekoitettu ja parta on yhtä sänkinen kuin kaksi vuotta aiemmin Kapkaupungissa. Hän muistuttaa etäisesti maanmiestään Viggo Mortensenia ainakin nauravien silmäryppyjen kohdalta. Juuri nyt emme kuitenkaan naura, kumpikaan meistä.

Viereisellä rantabulevardilla ohikiitävien Audien ja Bemareiden ujellus ei häiritse terassin viihtyisää rauhaa, matala pensasaita tien vieressä vaimentaa meteliä. Kahdessa muussa pöydässä seurustelee ilta-auringosta nauttivia turisteja, ja niiltä mekin Jesperin kanssa varmaan näytämme kaupunkishortseinemme. Tarjoilija saapuu, ojentaa meille juomat ja skottilaisten laajennukseen tarvittavat vesilasin.

- Martinille, Jesper virkkoo hiljalleen.
- Martinille.

Tanskan Spesialistiyhdistyksen aiempi puheenjohtaja Martin on kuollut yllättäen tammikuun alussa. Aivan liian nuorena. Jesper kertoo minulle kuoleman taustasta. Kun tunnen kurkun kuristuksen lähestyvän ja silmänurkkien alkavan kostua, kouluttajakollega vilkaisee minuun kysyvästi. Emme olleet Martinin kanssa kuitenkaan kuin satunnaisia kongressituttavia.

Aloitin, puhun hiljaisesti ja tavallista hitaammin. Kerron äidin nopeasti edenneestä syövästä ja saattohoitoon päättäneestä elämästä. Nopeasta romahduksesta, sillä sitä se juuri oli.

Tyynten rauhallisena, mutta uudenlaista vakavuutta ilmeessä äiti oli astunut autooni. Sädehoidon kautta ajoin hänet etukäteen sovitun mukaisesti kaupunginsairaalaan, missä valtava uupuminen lamautti elämän.

Kerron äidin kuolleen samoihin aikoihin Martinin kanssa. Jesper kuuntelee keskeyttämättä, turhia kyselemättä. Ja katsoo silmiini järkähtämättä.

Viikinkien jälkeläinen suorassa polvessa, Aarhusin historiaa nykyajassa.

Perjantai

Jesper kertoo tarinaa erikoisesta asiakastapaamisesta ja saamme nauraa heti aamusta. Istun taksin etupenkillä ja kollegat takana. Nicola asuu samassa hotellissa kuin Jesper ja olen poiminut heidät sovitusti puolta tuntia ennen kokouspäivän aloitusta. Nicola opettaa manuaalista terapiaa fysioterapeuteille, aivan kuten Jesper ja minä. Hänellä on tosin toimi yliopistossa. Jesper kääntyy Nicolaan päin ja kysyy saako teilläpäin fysioterapeutti jo koskettaa potilasta.

- Oh dear, kyllä saa!

Nicola selittää Nottinghamin alueen typerän kiellon kumoutuneen. Terveysviranomaiset olivat kosketuskiellolla halunneet lisätä potilaan saaman fysioterapianeuvonnan määrää ja vähentää eri kudosten manuaalista käsittelyä. Ikään kuin manuaalinen kosketus kipsaisi ja passivoisi potilaan. Raivoisa vastalausemyrsky oli kumonnut päätöksen. Syystäkin.

Kysyn Nicolalta, että kumpi poski on ekana vuorossa. Hän muuttuu tietysti kysymysmerkiksi ja selitän; kun kahden vuoden välein tapaan tämän ryhmän ehdin unohtaa kummasta poskesta suudelmat aloitetaan. Oikeastaan poskisuudelma on vain kasvojen ohikiitävä hipaisu eikä kunnan moiskautus. Sovimme, että aloitan oikeasta poskesta.

Hotellin aulassa näen Spesialistien ständin ja tiskille katetun aamiaisen. Kinkkupaninin syötyäni siirryn Marketing & Branding -toimikunnalle varattuun tilaan kahvikupin ja nahkaisen reppuni kanssa. Kaikki ovat paikalla ja kierros poskisuudelmia ja halauksia aloittaa kokouksen: Lenerdene Kanadasta, Eva Tanskasta, Laura Englannista, Pierre Etelä-Afrikasta, Baerbel Saksasta ja kiireinen Ingrid Uusi-Seelannista. Ingridin kiire johtuu hänen asemastaan Spesialistien sihteerinä: hän käy kaikkien toimikuntien kokoushuoneissa tarkastamassa, että fasilitetit ovat kunnossa. How are you ja fine thanks.

Sveitsiläinen Marion on toimikunnan puheenjohtaja. Marion on niitä naisia, joiden kasvoille jokaisen terveen miehen katse jää helposti viivähtämään yli soveliaan rajan; tummana aaltoilevat hiukset, ruskeat silmät ja koristeena poskien pisamat. Niillä kasvoilla asuu aurinko. Good morning the bee-est group evee-er! Have a real-ly nice staying in Genova! Marionilla on yllättävän matala äänen resonointi, Bonnie Tyler -soundi. Kokoukseemme on varattu vain tunti, mutta se riittää mainiosti. Olemme vuoden mittaan pitäneet neljä Skype-kokousta ja tämä tapaaminen on sovitun kertaamista ja valmistautumista huomenna alkavaan Liittoutuneiden maailmankongressiin.

- *Vesc-ha*, kiitos avustasi talvella, Marion ehtii käytävällä viereeni matkalla hotellin kokousauditorioon.

Marion oli kirjoittanut ja kysynyt Suomeen saadusta käytännöstä fysioterapeuttien suoravastaanottoon. Välitin hänelle Suomen Liittoutuneiden Katrin yhteystiedot. Yhteydenpito oli ilmeisesti tiivistä, sillä Sveitsin

liitto on jo edennyt neuvotteluissaan saada vastaava Direct Access -järjestely. Keskustelen Marionin kanssa vielä spesialistitaitojen tarpeellisuudesta muuttuneessa tilanteessa. Selkäkipuisten kivun monimutkaisuutta on viime vuosina onnistuttu selkeyttämään ja yksilöllisiä, omatoimiseen kuntoutumiseen tähtäviä ratkaisuja on kehitelty. Toteamme yhteisesti, ettei selkäkipuisen potilaan tutkimisen taito ole menettänyt merkitystään, mutta hoitoratkaisut tulee olla aiempaa käytäntöä enemmän aktiiviseen kuntoutumiseen kannustavia. Hoituhuoneeseen ei tulla enää vaan makaamaan ja vastaanottamaan manuaalista käsittelyä. Fysioterapian tavoitteetkin laaditaan yhteistyössä kuntoutujan kanssa. Aidosti keskustelemalla.

Varsinaisen yleiskokouksen avaa Spesialistien presidentti Ken. Kun kaksi vuotta aiemmin olin noviisina kokouksessa, Kenin avaus sanat "Dear Specialist family" maistuivat teennäisiltä ja niin amerikkalaisilta. Nyt huomaan rentoutuvani reilun neljänkymmenen edustajan joukossa. Vuorollani käytän Suomen puheenvuoron, missä kerron spesialistikoulutuksemme uudistuksen vaiheista ja ulkopuolisen monitorin antamasta positiivisesta palautteesta. Lounastauolla saan pöytäseuraksi Jesperin, Nicolan ja ruotsalaisen Ingelan. Kyselen Ingelalta Vesteråsin klinikan ja Tapsan kuulumisia. Suomalaisyntyinen Tapsa on myös fysioterapeutti, Ingelan aviomies ja yrittäjäkumppani. Vesteråsin klinikalla työskentelee 13 fysioterapeuttia. Kun kerron myyneeni yritykseni liiketoiminnan isolle ammattimaiselle toimijalle sekä Ingela että Jesper nostavat katseensa keittolautasilta. Kerron Suomen muuttuneesta tilanteesta, erityisesti suurten lääkäriasemien epäterveestä potilasohjauksesta, missä tavoitteena on ainoastaan omien toimijoiden ruokkiminen. Yrittäjänä on raskasta panostaa laadukkaaseen toimintaan ja harjoittelusaleihin, jos yhteistyökumppanit eivät arvosta niitä. Tapsa saa terveiseni ja taas, kuten jo kaksi vuotta aiemmin, lupaan visiteerata nästa gången i Sverige heidän luonaan.

Ilta-auringon säteet kimaltelevat Geneve-järven aaltoilevalla pinnalla. Keltaisenruskea rastas kurkkii uteliaana parvekkeen ulkopuolella. Luulisi viereisten viikunapuiden antavan ravintoa, mutta olisiko avaamani pähkinäsekoitus herättänyt keikarin huomion? Tuijottelemme toisiamme, mutta lopulta päätän Lidlistä ostamani iltapalan päätyvän omaan käyttööni. Nappaan värikkästä linnusta valokuvan kännykällä. Matkakuvien tulee olla värikkäitä.

Samantien tajuntaan iskee tyhjäksi lyövä tietoisuus. Yksi näitä valokuvia ihasteleva henkilö on poissa. Äiti, joka ei itse matkustellut, oli erittäin innokas kertomusten kuuntelija ja nojatuolimatkailija.

Siirrän katseeni järven pinnalle, kaukaisuudessa näkyvään upeaan Jet d'eau -vesisuihkuun, kaupungin merkittävimpään matkailunähtävyyteen. Täältä kaukaa katsottuna auringon taustavalo muuntaa vesihöyryn savunomaiseksi.

Savua järven yllä. Aiemmillä matkoillani Sveitsiin olin nähnyt tapahtumapaikan ja biisin sanoitus oli tällöin kolahtanut. Geneve-järven vastarannalla, Montreauxissa, tuo kaikki on turistin luettavissa Deep Purple -seinämaalauksessa; bändillä valmiina ollut jytisevä melodia ja stressaavan kiireinen levytysrytmi. Ongelmana oli ollut sanoituksen puute. Kunnes tuona kohtalokkaana iltana, Frank Zappan konsertin aikana, Montreauxin kasinossa syttyi tulipalo. Katsomossa olleet Purplen muusikot olivat juosseet paniikissa kasinon pihalle. Roihuava tulipalo oli lennäyttänyt valtavan savumassan Geneve-järven ylle.

Smoke.

On the.

Wa-ter!

Lauantai

Kaikki sateenkaaren värit räiskyvät pukeutumisessa. Eurooppalaiset ja jenkit tosin hillitymmillä sävyillä, japanilaisilla ja joillakin intialaisilla turbaanipäillä jopa tummat puvut kravatteineen. Vastakohtana värikkäimmän näkymän tarjoavat afrikkalaiset osallistujat, varsinkin upeat naisten hameet vihreän ja oranssin kirjoineen. Palexpo-halli täyttyy heti aamusta; aulat, liukuportaat, ruokasalit, näyttelytila, iso auditorio ja pienemmät luentosalit pursuavat ihmisvyöryn seurauksena. Eri puolilta maailmaa on saapunut 4100 fysioterapeuttia. Hymyjä, tervehdyksiä, halauksia ja vastapainoksi kysyviä katseita ja kännykän näyttöön tuijottelua. Kaivan Huaweiin esiin. Olen ladannut Liittoutuneiden maailmankongressin sovelluksen. Siitä näen itselleni tärkeimpien luentojen aikataulut ja olen etukäteen rytmittänyt ne päiväohjelmiini.

- *Vesz-sa!* Tunnen kämmenen läimäytyksen oikealla olkapäälläni.

Takanani lounasta jonottaa parrakas, jäntevä ja iloisesti virnistelevä mies. Aivojen sopukat kaivavat nimen tälle nelikymppiselle tervehtivälle kaverille. Mateusz, puolalainen fysioterapeutti ja Spesialistiliiton puheenjohtaja. Tämä titteli oli tullut Kapkaupungin kongressin jälkeen ja juuri uuden asemansa vuoksi hän oli kirjoittanut minulle. Hän kaipasi tietoa eräistä Spesialistien sisäisistä mekanismeista, koska hänen liittonsa harkitsee jäsenyyttä. Muistelen tapaamistamme Kapkaupungissa, pitkäksi venähtänyttä iltaa hotellin aulabaarissa. Ikkunasta näkynyttä kosteantummaa eteläafrikkalaista katuviilinaa. Suomalais-puolalaisen puheen ryydittämää konsonanttitulvaa.

Avuliaan baarimikon löytämä ja pöytäämme kantama puolikas pullo zubrovkaa, kaksi lasia ja kymmeniä mielipiteitä. Fysioterapiasta, urheilusta ja elämästä yleisesti.

Pidän Mateuszesta. Hän täyttää runoilija Tommy Tabermanin määritelmän reilusta kaverista. Runoilija itse pelasi harrastusmielessä koripalloa hyväntekeväisyysjoukkue Diapamissa. Eräissä haastattelussa hän pelkisti ihmisluonteen kaksi ääripäätä: annatko koripallopelin hyökkäystilanteessa pelikaverillesi vapauttavan viime hetken syötön vai pusketko aina itse. Määritelmä toimii omassa elämässäni, arvioin usein uusia tuttavuuksia tuon metaforan mukaan.

Nyt on lupa pelleillä. Itse asiassa se on jopa suotavaa. Liittoutuneiden kongressin näyttelytilasta on Spesialisteille vuokrattu pieni esittelytila. Meidän Marketing & Branding -toimikunnan suunnittelema projekti konkretisoituu tässä ja nyt; markkinoimme ensi vuonna Melbournessa järjestettävää Spesialistien maailmankongressia. Ideana on saada ohikulkeva fysioterapeutti tekemään itsestään videoselfie, jossa hän kertoo liittomme eduista. Hauskuuteen kannustetaan. Video julkaistaan Spesialistien Facebook- ja Twitter -tileillä ja meidän toimikunta valitsee parhaan onnistujan. Voittaja saa ilmaisen kongressin osallistumismaksun.

Nicola on minun parini tunnin työrupeamalla. Hän on rauhallisella brittityylillään korostuneen kohtelias, kun taas minä yritän kaivaa torimyyjän vaihteen päälle. Tummat aurinkolasit silmillämme ja pienet matkatuliaisapalkinnot jokaiselle yrittäjälle houkuttimena show käyntiin. Vilkaisen lentokentältä palkinnoksi ostamiani salmiakkeja ja toivon niiden eksoottisen maun houkuttelevan. Kaksi rohkeaa naista tarttuu tilaisuuteen, toinen jenkki tai toinen nimikyltistä päätellen Norjasta. Pidän lunttilappua heidän edessään

kameralta näkymättömissä. Esiintyjien puhetulva on luontevaa, hymyt aukeavat ja huomaan olevan vaikea päättää kumpi näistä olisi parempi esitys.

Kolmen hengen seurue, kaksi miestä ja yksi nainen, lähestyy tiskiämme ja saan tilaisuuteni. Nimikylteistä päättelen koko seurueen olevan italialaisia. Vaihdan englantini italiankieleeseen, jota olen ehtinyt opiskella menneen talven aikana Opistossa. Ensimmäinen aito live-tilanne. Tulikaste.

Gratis congresso a Melbourne! Magnifica opportunità!

Yrityksen puutteesta ei ainakaan voi syyttää, kun jatkan omalla esittelylläni ja kerron rakastavani Italianmatkailua. Toinen miehistä kertoo olevansa Firenzestä. Kaupungista, jolla on minulle aivan erityinen merkitys.

Mille te lopuksi nauroitte, Nicola kysyy seurueen jo poistuttua. Kerron sanoneeni heille, että Nicola, tässä vieressä seisova lehtori, laulaa karaokessa kahden siiderin jälkeen Spice Girls -tuotannon kaikki helmet.

- Oh dear, *Vii-za*. Oh dear.

Sunnuntai

Aikaisesta aamujankohdasta huolimatta sali alkaa täytyä. Asetun Jesperin kanssa Ingridin meille vinkkaaman pöydän ympärille. Nimenomaan ympärille, sillä jyhkeä puupöytä on ulkomuodoltaan ympyrä, jonka ympärille on sijoitettu 15 tuolia. Pöytiä on neljä ja salin keskellä on puhujalle varattu pulpettimainen koroke. Ken puheenjohtajana aloittaa. Hän kuvailee Specialistiliiton tavoitteita, kertaa järjestön historiaa ja kertoo aamun verkostotapaamisen tarkoituksen. Kenin puhuessa vilkaisen muiden pöytien suuntaan ja huomaan jokaisessa istuvan kaksi meidän edustajaa; Laura ja Baerbel, Marion ja Pierre, Lenerdene ja Eva. Pöytiin asettuneet tapaamiseen saapuneet seurueet ovat valinneet paikkansa satunnaisesti. Meidän pöydässä näyttää olevan ranskalaisia, intialaisia ja vieressäni istuva yksinäinen nigerialainen. Vaivihkaa kurkistan nimikyltistä etunimen: Faruq.

Kenin avauspuheen aikana ajatukseni kiertää pöytien isäntinä ja emäntinä istuvien kollegoiden keskuudessa. Mietin, miten nopeasti tutustumisen jälkeen olemme tulleet niin läheisiksi. WhatsApp -ryhmämme, Skype-kokousten ja Kapkaupungin kongressin ansiosta luultavasti. Lenerdeneen mies on yhtä harras Rollari-fani kuin minä, Ingridin tytär matkustaa Uusi-Seelannista asti ihailemaan suomalaisia revontulia, yhden lapsi on maajoukkueen urheilija, toisen lapsi on vakavasti ja pysyvästi vammautunut. Minusta tiedetään ainakin tyttäreni valmistuneen juuri fysioterapeutiksi.

Specialist Family. Laajennettu sarja sisaria ja veljiä. Marionin sähköä naurunpuuska ja Lenerdeneen yltiörauhallinen kasvojen lempeä ilme tuntuvat ääripäiltä keskenään. Mutta, onhan biologisessa sisarusarjassa myös eri luonteisia ihmisiä. Ajatus kuikertelee pois Kenin puheesta ja palauttaa eilisen loppuillan tapahtumat mieleen. Toimikuntamme yhteisen illallisen jälkeen pieni ydinryhmä - Marion, Nicola, Jesper ja minä - pistäydyimme läheiseen olutpubiin. Marion kysyi minulta suomalaisten salaista reseptiä, koska olette maailman onnellisin kansakunta. Sanoin, etten tiedä vastausta, mutta jotakin tiedän minäkin; suomalainen kirjailija ja humoristi Markus Kajo kirjoitti jo -90 -luvulla pakinan onnellisimmista ihmisistä. Tuo Kettusena tunnettu tarinankertoja oli sitä mieltä, että kaikkein onnellisimpia ovat fysioterapeutit. Toiseksi onnellisimpia ei hänen mukaansa ole ketkään ja kolmanneksi onnellisimpia ovat suomenruotsalaiset. Nojauduin pubin sohvalla rehvakkaasti taaksepäin ja tein peukaloilla henkselien paukuttamista kuvaavan elehdinnän. Ja, well, well, kun nyt yhdistätte nuo onnellisuusfaktat mikäs tässä on ollessa ja cheers sille.

Ajatustyö alkaa tuottaa yhdistäviä tekijöitä ja luonteenpiirteitä.

Tommy Tabermanin reilun tyypin määritelmä. Osumaa ja tarkkuutta, taas kerran.

Havahdun Kenin päätössanoihin. On meidän pienryhmien vetäjien vuoro. Kerron oman pöydän ympärillä istuville osallistujille Suomen spesialistikoulutuksesta. Järjestelyistä, yhteistyökumppaneista ja opiskelijoiden antamasta palautteesta. Nigerian edustaja Faruq kertoo lainsäädännön olevan vielä heillä esteenä erikoistumisopintojen tutkinnolle. Kommentoin tilanteen vaativan kärsivällisiä neuvotteluja, lukuisia palavereja, muistioita ja vihdoin valmista esitystä koulutuksen opetussuunnitelmaksi. Keskustelu jatkuu kunkin edustajan kommentoimissa oman maansa tilannetta. Faruq jää selvästi miettimään kommenttiani. Kun tilaisuus päättyy, hän haluaa tarjota aamukahvin.

Palexpo-hallin aulabaarin ohi kiiirehtii kongressiin käveleviä fysioita. Onnistumme saamaan kahden hengen pöydän pehmeine nahkapäällysteisine nojatuoleineen. Vaistoan Faruqin intohimon kehittää koulutusta kotimaassaan. Hän itse joutui käymään erikoistumisopintoja Egyptissä asti. Kehotan häntä verkostoitumaan samanhenkisten ihmisten kanssa ja aloittamaan paperityöt. Niitä nimittäin riittää kurssien suunnittelussa. Faruq on kolmekymppinen ja terävästä katseesta näen kunnianhimoa. Sana, jota ei tule käsittää väärin; minkä tahansa alan pioneirit joutuvat antamaan itsestään todella paljon.

Keskustelu siirtyy luontevasti *caffè latte*en, jota kumpikin meistä nautiskelee. Pian Faruq tietää suomalaisten olevan kahvinjuonnin maailmankärkeä. Ei kuitenkaan laadukkaissa käsityökahveissa, vaan haaleassa suodatinkahvissa, valistan kaveria. Kyllä, sentään Arabica-pavuista tehdään osa, onhan se laadukkaampaa kuin Robusta. Faruq hymyilee, kun huomaa minun yrittävän mielistellä kahvilaatujen afrikkalaisesta paremmuudesta. Hieman virnistäen hän kertoo kaakaon olevan Nigerian tärkeimpiä vientituotteita. Niinpä tietysti.

Aulakahvilan kaiuttimista lennähtää Lenny Kravitzin *American Woman* -biisin alkutahdit. Keskustelussa on jo hieman vaivaantunut tauko, uuden ihmisen tapaamisen alkuinto on laantunut. Kunnes huomaamme molemmat rummuttavamme sormenpäillämme biisin kertosaäkeen aikana. Leveä hymy ilmestyy Faruqin nuorekkaille kasvoille. Kerron meneväni Lenny Kravitzin konserttiin kesäkuun alussa. Lupaen lähettää kaverille konserttiklipin WhatsAppilla.

- Kiitos *Ve-zaah*.

Kun pöydästä noustessa annamme kevyen fist bumpin, valkoinen rystyseni kohtaa ystävällisen mustan nyrkin.

Maanantai

Aamulenkin käänkökohta lähestyy. Hotellilta on lähes kolme kilometriä tähän Geneve-järven rantaan. Puuskutan tänne juostuani ja rantaan pysähtyessäni. Puistoalueella on lihaskuntoon vaikuttavia telineitä kuntoilijoiden käyttöön. Muita kuntoilijoita ei näy. Järveltä kasvoilleni tuulahtaa yllättävän viileää ilmassaa juuri päättyneen talven jäljiltä. Kaupungin aamulämpö ja juoksun vaikutus tuntuu selän puolella, hikinorot valuvat selkärankaan pitkin. Liikunta-aluetta reunustaa samanlaiset viikunapuut kuin hotellini pihamaalla.

Asetan vasemman käsivarren suorana metallisen telineen reunaan ja annan kiristyneen rintalihaksen venyä. Vartalo kiertyy oikealle. Katseeni kiinnittyy tummana järven pintaa pitkin lähestyvään kulkijaan.

Meloja, harteikas lippalakkipäinen mies.

Kajakin lähestyessä alan erottaa melojan piirteitä. Kajakki on täsmälleen sama kuin omani, oranssi Point 65. Tasaisesti puolelta toiselle vettä viistävä mela on myös samanlainen kuin minulla. Oranssin kajakin kannelle köytettynä näkyy suomalainen Novelle-kivennäisvesipullo.

Päässä humisee. Järven pintaa pitkin kuuluu hiljaista laulunmelodiaa. Huomaan melojamiehen peittäneen kasvonsa värikkäällä kaulahuivilla. Erotan lisää yksityiskohtia. Huivissa on maailman tunnetuin bändilogo, ilkkurinen punainen kieli valkoisella pohjalla. Lauluääni voimistuu melojan lähestyessä ja alan erottaa sanapätkiä. Smoke on the water se ei ainakaan melodiasta päätellen ole. Eikä melojan kaulahuivista huolimatta Rollaribiisi.

Melaja on juuri nyt kohdallani, muttei katso minuun päin, vaan jatkaa rytmikästä veden kauhomista. Mielessä myllertää ja tunnen maan keinuvan allani laulusäkeistön tarttuvien sanojen tahdissa. Ja samassa tunnistan esityksen.

*Pieni mies, sinun katson kasvavan,
Pieni mies, näen päivän koittavan.
Pieni mies, jolloin seuraani sut saan,
Pieni mies, rinnalleni kulkemaan*

Äidin tyyni ilme kuolinvuoteella muuttuu vakavasta tuijotuksesta lempeäksi, kaikenymmärtäväksi hymyksi. Siirryn leijamaisesti rantabulevardiin, kärsivälliseen keskustelutuokioon Jesperin kanssa, sieltä hotelliaulaan, missä Marionin tarttuva ja innostava käytös muuntuu Nicolan kuivaksi brittihuumoriksi.

Pieni mies..

Mariusz tarjoamassa vodkaryyppyjä, lasi muuttuu lattemukiksi ja Mariusz Faruqiksi.

Ymmärrän miksi maa allani keinuu. Olen kolmevuotias, istun isän sylissä olohuoneemme keinutuolissa. Isä pitää kiinni hartioistani ja keinuttaa jalallaan tuolia. Kirjahyllyn alatasen Blaupunkt-radiossa Jukka Kuoppamäki esittää tämän kesän suurta hittiä Pieni mies. Äiti kurkistaa keittiön ovesta ilmoittaakseen kesäkeiton olevan valmista, mutta pysähtyy lumoutuneena. Hän jää oviaukkoon lempeänä tuijottamaan meitä, keinutuolin isoa ja pientä miestä. Minulla on hyvä olla.

Melaja on ennättänyt jo kauas. Näen hänen pysähdyttävän melan liikkeet, nostavan sen lepäämään kajakin kannelle.

Musiikki loppuu. Järven pinta on hiljainen. Meloja näyttää riisuvan kasvoja peittävän huivin. Hän pyyhkäisee sillä silmiensä alusia ja olen melko varma kuulleen nyhkyäsyn. Meloja kohentaa eteentaipunutta ryhtiään ja asettaa huivin kelluntaliivin rintataskuun. Kajakki on aaltojen voimasta kääntynyt kylki minuun päin. Meloja kääntää kasvonsa minuun.

Tuo mies: tunnistan itseni, kaksi viikkoa vanhan leukaparran ja keski-ikäisen tuomat kasvojen kulmikuudet. Melojan silmät näyttävät punaisilta, mutta kirkastuvat meidän tuijottaessa peilikuviamme. Tunnen maanpinnan muuttuvan vahvaksi ja tukevaksi jalkojeni alla.

Melaja nappaa kevyellä otteella melan käsiinsä ja lähtee liikkeelle. Päätäväisesti ja suoraa vedenpiirtämää viivaa auraten.